U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové, soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobců: **a) D. N. L.**, **b) T. H. N.**, oba státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky, oba Zimmlerova 3002/21, Ostrava, oba zastoupeni advokátem Mgr. Vladimírem Trnavským, Ph.D., Masarykovo náměstí 6/5, Karviná – Fryštát, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2023, čj. CPR-39726-35/ČJ-2022-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 12. 2023, čj. 18 A 30/2023 - 97,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce a) (občan Vietnamu) přicestoval do ČR na počátku 80. let 20. století za prací. V roce 1988 žalobce dle své výpovědi ČR opustil a navrátil se v roce 1989. Od té doby v ČR pobývá nepřetržitě. Z cizineckého informačního systému plyne záznam o nepřetržitém pobytu žalobce na území ČR od 8. 6. 1992, a to jako trvalý pobyt za účelem sloučení s českým občanem. Žalobce se v roce 1990 oženil s českou občankou M. K., s níž má tři děti (M. L., E. L., a L. L.,). Žalobcova manželka zemřela v roce 2015. Již v roce 2007 byly tehdy nezletilé děti svěřeny do péče otce, neboť matka se o děti nedokázala postarat. V květnu 2010 žalobce nastoupil do vazební věznice a tehdy nezletilé děti byly dočasně umístěny v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc „Klokánek“. V návaznosti na výkon trestu žalobce byla u tehdy nezletilých dětí nařízena ústavní výchova, resp. jiná forma náhradní rodinné péče.

[2] Žalobce má celkem 5 záznamů v rejstříku trestů, první z roku 1996 pro trestný čin podvodu, dále z roku 1997 pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, navazuje odsouzení v roce 2005 opět pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, v roce 2011 pak pro kuplířství; poslední odsouzení žalobce je z roku 2013 pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, kdy byl žalobci uložen souhrnný trest (ve vztahu k předchozímu uvedenému odsouzení z roku 2011) v celkové

výměře 11 let nepodmíněně. Žalobce vykonával postupně ukládané tresty odnětí svobody takto: od 23. 1. 1998 do 6. 2. 1998 (propuštěn z důvodu amnestie), od 28. 3. 1999 do 28. 3. 2000, dále od 5. 3. 2007 do 14. 5. 2007 a od 24. 5. 2010 do 22. 12. 2016; celkem žalobce strávil ve výkonu trestu asi 8 let, a to i v době nezletilosti dětí odkázaných na něj výchovou i výživou.

[3] Dne 14. 7. 2016 bylo žalobci pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu. Z posledního výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce podmíněně propuštěn dne 22. 12. 2016 se stanovením zkušební doby do 22. 12. 2023. Dne 28. 12. 2016 byl žalobci vydán výjezdní příkaz k vycestování z území ČR s platností ode dne 28. 12. 2016 do 11. 1. 2017. Žalobce výjezdní příkaz nerespektoval, z republiky nevycestoval. Dne 11. 4. 2019 bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce opustit území ČR (právní moc k 18. 4. 2019), přičemž lhůta k opuštění území byla stanovena do 60 dnů; ve věci byl vydán výjezdní příkaz s platností ode dne 11. 4. 2019 do 9. 6. 2019. Žalobce však ani rozhodnutí o povinnosti opustit území, ani výjezdní příkaz opět nerespektoval a z ČR nevycestoval. Dne 9. 12. 2019 bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce z území ČR na dobu 12 měsíců. Toto rozhodnutí potvrdil odvolací orgán, právní moci nabylo 3. 9. 2020 a bylo vykonatelné od 3. 11. 2020 do 3. 11. 2021. Ani toto rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nerespektoval a z ČR nevycestoval.

[4] Správní řízení, jehož výstupem je žalobou napadené rozhodnutí, bylo zahájeno na podkladě silniční kontroly žalobce uskutečněné dne 20. 5. 2021, kdy žalobce jako řidič osobního vozidla překročil maximální dovolenou rychlost v obci (po odečtení tolerance) o 23 km/h. Též mu při kontrole byla naměřena hodnota 0,76 ‰ alkoholu v dechu. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že žalobce je veden v systému SIS jako nežádoucí cizinec.

[5] V červnu 2021 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. V něm se žalobce bránil tím, že správní orgán prvního stupně nesprávně zjistil skutkový stav věci, že má v ČR děti a přítelkyni a že ve Vietnamu nemá žádné příbuzné. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 2 roky a lhůta k vycestování na 35 dnů. Žalovaný rozhodnutí v podstatě potvrdil, s ohledem na změnu právní úpravy jen zkrátil lhůtu k vycestování na 30 dnů.

[6] Žalobce se spolu se svou přítelkyní [žalobkyně b)] neúspěšně bránil proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ostravě.

[7] Žalobce (*stěžovatel*) se nyní se svou přítelkyní (*stěžovatelka*) brání kasační stížností. Namítají, že krajský soud i žalovaný nesprávně vyhodnotili zjištěné okolnosti případu (zejména délku žalobcova pobytu v ČR a ztrátu veškerých vazeb k Vietnamu) a upřednostnili veřejný zájem ČR. Rozhodnutí o správním vyhoštění podle stěžovatele nepřiměřeně zasahuje do jeho rodinného života.

[8] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj.

1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačuje právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou NSS či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit dosavadní judikaturu. Stěžovatel ani netvrdí, že se krajský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani NSS.

[11] Kasační stížnost do značné míry opakuje žalobní námitky. Krajský soud se přitom s žalobními námitkami řádně a srozumitelně vypořádal. Stěžovatel se domnívá, že rozhodnutím o správním vyhoštění bylo porušeno (tj. nepřiměřeně zasaženo) jeho právo na rodinný život. Stěžovatel totiž v ČR sdílí domácnost s přítelkyní a tvrdí, že jejich vztah bude stěžovatelovým nuceným vycestováním a několikaletou nemožností návratu zpřetrhán. K tomu NSS konstatuje, že vztah se stěžovatelkou navázal stěžovatel v roce 2019 (jak uvádí sama přítelkyně, stěžovatel přitom nic jiného netvrdí). Navázal ho tedy v době, kdy v ČR setrvával navzdory uložené povinnosti vycestovat. Je-li přitom prokázáno, že partnerský vztah vyhošťovaného cizince vznikl v době jeho nelegálního pobytu na území ČR, není otázka posouzení existence a intenzity trvalého partnerského vztahu pro věc zásadní (rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2023, čj. 3 Azs 231/2021 - 43, bod 21; na tento rozsudek stěžovatele upozornil už krajský soud). Krajský soud se detailně zabýval jak ztrátou vazeb v rodném Vietnamu (body 75 až 78 rozsudku), tak i vztahem stěžovatele a jeho dospělých dětí (viz body 84 až 91 rozsudku).

[12] NSS dodává, že otázkou vyhoštění dlouho usazeného cizince se nedávno zabýval i Evropský soud pro lidská práva ve svém nedávném rozsudku ze dne 5. 9. 2023 ve věci *Al-Masudi proti Dánsku*, č. 35740/21. V něm dospěl k závěru, že v případě, kdy se cizinec dopustil závažné trestné činnosti a byl mu již vydán podmíněný příkaz k vyhoštění, jsou dány velmi závažné důvody pro vyhoštění navzdory tomu, že jsou vazby cizince silnější k hostitelské zemi než k zemi původu. Takovým vyhoštěním tak stát neporušuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podobná situace nastala i u stěžovatele, který se v minulosti opakovaně dopouštěl trestné činnosti a opakovaně byl vyzván k opuštění území, ovšem nikdy tuto povinnost nesplnil. Koneckonců i nyní posuzované řízení o vyhoštění stěžovatele bylo zahájeno na základě silniční kontroly, při které stěžovatel porušil veřejnoprávní předpisy. Ze stěžovatelova počínání je patrný absolutní nedostatek respektu k zákonům ČR. Krajský soud tak správně vyhodnotil, že v nyní řešené věci převáží veřejný zájem na vyhoštění stěžovatele z ČR, a to zejména s přihlédnutím k jeho trestní minulosti, době strávené ve vězení, téměř sedm let trvajícímu nelegálnímu pobytu a opakovanému nerespektování povinnosti opustit území ČR.

[13] V této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatelé úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu